

Nr 489.

Av herr **Brännberg m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 154, med förslag till lag om ändring i vissa av lagen den 29 juni 1912 om understödsföreningar m. m.*

Den sedan flera år tillbaka aktuella frågan om en omorganisation av vårt lands sjukkasseväsande har i proposition, nr 154, förelagts årets riksdag.

Det vill synas som om det av de sakkunniga uppgjorda av departementschefen i huvudsak följda förslaget är sådant, att det i sina väsentliga delar kan antagas av riksdagen. Ty får man döma av de yttranden, som inkommit från såväl myndigheter som även från sjukkassefolkets egna organisationer, är man i stort sett tillfredsställd med förslaget och följaktligen bör propositionen vara en god grund att bygga på.

Vissa anmärkningar och erinringar kunna dock vara befogade, särskilt med avseende på de försämringar av sakkunnigeförslaget som departementschefen vid utarbetande av den kungl. propositionen vidtagit.

Vi skola emellertid först upptaga en fråga, som berör centralsjukkasornas verksamhetsområde. De sakkunniga ha föreslagit, att verksamhetsområdet skall omfatta ett eller flera landstingsområden eller stad som ej deltagar i landsting samt även annan stad, varest sjukkasserörelsen nått en större omfattning. Med avseende på själva uppdelningen av landet i lämpliga områden har departementschefen anslutit sig till sakkunnigeförslaget och särskilt understrukt vikt av att få starka centralsjukkassar. De sakkunniga ha i sitt betänkande uppgjort förslag på elva dylika centralsjukkasseområden, förutom de städer som skola bilda egna centralsjukkassar.

Syftet med dessa centralsjukkassar är, att de skola bära de långa sjukdomsfallen och utjämna riskerna, men det förefaller oss som om några av de föreslagna distrikten skulle bliva alltför svaga för de uppgifter, som komma att åvila dem. Vi syfta bland andra på den centralsjukkassa, som skall omfatta Göteborgs och Bohus- samt Hallands läns landstingsområden och som endast skulle få 27,900 sjukkassem medlemmar. Departementschefen har själv angivit siffran för en centralsjukkassa till 30- à 40,000 medlemmar. Älvsborgs- och Skaraborgs län skulle likaledes gemensamt bilda ett centralsjukkasseområde med 37,700 medlemmar, även i detta fall ligger medlemstalet för en centralsjukkassa i underkant. Vi tro att det för sjukkasserörelsens lyckliga utveckling skulle vara välbetänkt att ej göra områdena för små. Det torde ej möta några vare sig tekniska eller praktiska svårigheter att sammanslå dessa fyra län till en gemensam centralsjukkassa. Yrkessammansättningar och andra förhållanden äro,

inom de av sakkunniga föreslagna, av oss här nämnda områden, allt för ensartade och torde iföljd verka oförmånligt på sjuktalet. Vi anse det därför välbetänkt att vid frågans slutliga avgörande taga den av oss här påtalade frågan under överbägande.

I 26 paragrafen har föreslagits, att sjukpenning ej må utgivas för de tre första dagarna vid varje sjukdomsfall. De sakkunniga ha föreslagit en karenstid av två dagar. Det är närmast besparingssynpunkter som föranlett departementschefen vidtaga denna ändring, vilket ju kan ha sitt värde. Men det kan ej vara förenat med rättvisa och billighet mot den sjuke, att denne först från och med fjärde dagen skall erhålla sin sjukpenning. Enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete utgår visserligen ej ersättning för mistad arbetsförmåga för de tre första dagarna, men skulle olycksfallet medföra arbetsoförmåga under längre tid än tre dagar, så utgår ersättning från och med andra dagen efter olycksfallet. Vill man åstadkomma likformighet borde samma bestämmelser gälla för den ersättning som utgår vid sjukdom enligt lagen om erkända sjuk-kassor, som i motsvarande fall tillämpas enligt lagen om olycksfall i arbete.

I övergångsbestämmelserna har stadgats, att först år 1937 skall statsbidrag utgå till den sjukvårdande verksamheten. De sakkunniga ha föreslagit, att dessa bestämmelser skulle tillämpas från år 1936. Vi anse den av de sakkunniga föreslagna tiden vara väl avpassad, då det ej torde vara välbetänkt att alltför långt framskjuta tiden för lagens ikraftträdande i denna punkt.

Med stöd av det anförda yrkas,

att bestämmelserna om statsbidrag till den sjukvårdande verksamheten måtte träda i kraft den 1 jan. 1936,

och att 26 § måtte erhålla följande lydelse:

Sjukpenning må ej utgivas för de tre första dagarna vid varje sjukdomsfall, den dag sjukdoms-fallet inträffat inberäk-nad, dock att, då sjukdom varar längre än tre dagar, ersät-ning skall utgå från och med andra sjukdomsdagen, och ej heller — — — från arbete.

Stockholm den 21 mars 1930.

C. Brännberg.

J. A. Persson,
Tidaholm.

Anders Andersson,
Falkenberg.

J. W. Mårtensson.

Gustaf Karlsson.

C. P. Olsson.